

Казка про нерозумне

Іван Керницький

Посперечалися одного разу Олівець з Гумкою, хто з них достойніший і потрібніший малому учневі Юрку. А треба вам ще знати, що Олівець дуже гордився своїм чудовим почерком, а Гумка була страшенно вперта.

— Ну, скажи, кому ти потрібна? — насміхався Олівець над Гумкою. — Та ти ні однієї лінії на папері накреслити не зможеш! Хіба можеш ти написати в зошиті таке слово, як "мама", чи "баба", чи хоча б $2 \times 2 = 4$?.. А втім — нехай всі тут присутні розсудять і скажуть — хто достойніший: я чи ти?

А в пеналі Юрка були чотири блискучих Пера, дерев'яна Ручка і Ножик для підстругування Олівців. Вони поки що мовчали, бо не мали бажання втручатися в суперечку. Тільки старий, весь у чорних плямах дядько Пенал, який уже багато пережив і багато чув і бачив на своїм довгій віку, пробурчав сердито:

— Дурість все це, та й годі!

— То, то, то! — зацокотіла в кутку язиката Гумка. — Ох, Боже, писака який знаменитий найшовся. І користі з твоєї писанини, шмаровозе, якщо все те, що ти надряпаєш, я одним помахом зітру!

— Так, так! — зітхнув тихо Зошит, який лежав на столі. — А все це падає на мою бідну шкіру! Одні пишуть, інші витирають, а ти, брате, терпи! Кому яка думка спаде — той все зараз же на папір... І за що мені така образа?..

А Олівець і Гумка не втихомирюються. Вони ще більше зненавиділи одне одного і тільки чекали на випадок, аби ще раз зчепитися. Чекати випало недовго.

Увечері малий Юрко, виконавши домашнє завдання, залишив у безладді на столі шкільне приладдя.

Коли ж старий годинник у кутку біля шафи віддзвонив дванадцятую годину і місяць зазирнув через вікно в Юркову кімнату — на столі зараз же почалася дивна суєта.

Олівець згадав ранкову суперечку з Гумкою і відчув себе ображеним тим, що Гумка назвала його прилюдно "шмаровозом".

— Ну, ти, божевільна цокотухо! — крикнув Олівець. — Ось ми тепер з тобою поквитаємося! В особі всіх жителів Шкільної Сумки викликаю тебе на смертний бій! Всіх присутніх кличу в свідки! Побачимо, хто переможе: чи ти мене зітреш, чи я тебе перепишу!

— Славно! Ото буде втіха! — запищали тоненькими голосочками чотири блискучих Пера, які ще ніколи не купалися в чорнилі. — Нумо, тітонько Гумко! — кричали вони. — Ставайте до бою!

— Стану! Щоб ви знали, що стану! — з викликом, взявшись у боки, казала Гумка. — О, не дочекався вам того, щоб такий шмаровоз та взяв гору наді мною. Вже я на голову стану, а все, що він напише і накреслить, зітру!

— Ох, горе мені! — зашелестів тривожно сторінками Зошит. — Вони знову будуть

мене мучити.

— Дурість все це, та й годі! — знову пробурчав старий дядько Пенал.

Ось так, ні з того ні з сього, почався цей поєдинок.

Суддя — пузата Чорнильниця-дзига, схожа на сажотруса, тому що ніколи не вмивалася, намагалася помирити суперників, але вони були непохитними.

Олівець і Гумка ступили на чисту сторінку Зошита, тобто на поле бою. Чорнильниця і сама не рада, що за цю справу взялася, але подала знак, і запекла боротьба почалася...

Що Олівець напише — то Гумка зітре. Олівець пише, вприває, але й Гумка не відстає! Олівець крутиться на папері, як веретено, креслить закарлючки, а Гумка слідом за ним, як заметіль, написане, наче язиком, злизує. Так вони б'ються, б'ються, на бідному Зошиті вже й шкіра порепала.

— Боже! Рятуйте! — стогне нетяга.— І навіщо вони, каторжні, так знущаються наді мною?.. О, матінко моя паперова, для чого ти мене на світ породила?..

— Терпи, голубчику, видать тобі так на роду написано! — пробурчав старий дядько Пенал.

Через хвилину знов додав своє:

— Дурість все це!

Чим довше Олівець писав, а Гумка написане витирала, тим більше й більше олівець списувався, а Гумка маліла. Олівець, хочеш-не-хочеш, а все-таки кожний раз повинен був бігти до свого лютого ворога, Ножики, та ще й просити його:

— Ну, підстружи мене, враже, а то списався. Шматуй моє живе тіло! Ой, боляче мені, друзі, болить моє біле тіло. Ну, та нічого. Вже я тій язикатій покажу, де раки зимують!

І Гумка, хоча й стерлася наполовину, та не піддавалася.

— Гину я, батечки мої! — говорила вона.— Сама бачу, що гину, що власними руками вік свій вкорочую. Але хай від мене і пилінки не залишиться, а цьому хвалькові я все-таки втру носа!

Так Олівець писав, а Гумка витирала. Поки не залишилась від них купка пилюки...

Настав ранок. Зійшло сонце. В кімнату ввірвався свіжий вітерець і змів із письмового столу купку сміттячка — все, що залишилося від Олівця й Гумки.

Ось яка історія сталася, браття.

Обидва наші герої загинули дарма.

Так воно не раз і між людьми буває.